

Motion till riksdagen 2024/25:1312

av **Katarina Luhr m.fl. (MP)**

Hög tid för en lex Kallinge

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att staten snabbt ska kunna stötta privatpersoner som PFAS-förgiftats genom sina livsmedel med ekonomisk, juridisk och medicinsk hjälp innan ansvarsförhållandet är fastlagt och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att polluter pays principle (principen om att förorenaren betalar) ska gälla även vid hälsoskador och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att tillsätta en haverikommission som baserat på det som hänt i Kallinge tar fram åtgärder för att det som hänt inte ska kunna ske igen och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om ett snabbt agerande när indikationer finns på att boende riskerar att förgiftas av miljögifter, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
5. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att staten ska förbereda åtgärder för att hantera situationer där människor blivit förgiftade av ett miljögift i sitt dricksvatten eller livsmedel, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
6. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att företag som sätter ut PFAS på marknaden ska bidra till en skadeståndsfond och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Per- och polyfluorerade ämnen (PFAS) har kallats vår tids värsta miljögift och utgör ett allvarligt hot mot vår hälsa. PFAS-kemikalier är lättrörliga och sprids i vatten, jord och luft. Ämnena började användas på 1950-talet och finns idag spridda i miljön, och människor exponeras främst via livsmedel inklusive dricksvatten. PFAS-ämnen är mycket svårnedbrytbara och ansamlas i kroppsvävnad. De kan försämra fertiliteten,

påverka hjärnans utveckling samt orsaka fosterskador och cancer och en mängd andra sjukdomar. Barn är särskilt känsliga.

Hos boende i Kallinge i Ronneby kommun har världens högsta nivåer av PFAS uppmätts efter att man druckit förgiftat dricksvatten under många år, och PFAS-föreningen i Kallinge har under många år lagt tid och kraft för att få ersättning för den förgiftning som uppdagades för ca 10 år sedan. Under 2023 avgjordes fallet slutligen av Högsta domstolen som fastställde att förhöjda halter av PFAS i blodet utgör en skadeståndsrättsligt ersättningsgill personskada. Det är enligt domen alltså inte den förhöjda risken för negativa hälsoeffekter som utgör en personskada, utan själva PFAS-halten i blodet.

Kallingeborna fick slutligen upprättelse, men de höga PFAS-halterna består.

Nu behöver vi lära av misstagen. PFAS-halterna har fortsatt att öka i vår omgivning och om vi inte lyckas få stopp på användningen av dessa ämnen är risken stor att det som hände i Kallinge kommer att hända igen om vi inte agerar. Vi vill inte att detta ska kunna inträffa igen, men om det händer eller människor blir förgiftade av andra miljögifter i sin mat eller i sitt dricksvatten ska de inte lämnas ensamma på det sätt som skedde i Kallinge.

De bosatta på orten var aldrig själva ansvariga för sin förgiftning. De som druckit PFAS-kontaminerat vatten från vattenverket i Kallinge hade aldrig någon möjlighet att undvika att få i sig giftet. Därefter lämnades de ensamma med uppgiften att själva hantera konsekvenserna, och processa om ersättning och ansvarsförhållanden för den förgiftning som de drabbats av. När vidden av konsekvenserna uppdagades stod myndigheterna på många sätt handfallna, och det gör de fortfarande.

Samhället behöver vara bättre, när det gäller att skydda sina medborgare när något liknande inträffar.

Vi vill därför instifta en lex Kallinge som garanterar enskildas rättigheter i samband med giftkatastrofer. Innan det är klarlagt vem som är ansvarig för att människor förgiftats av dricksvatten och andra livsmedel behöver de drabbade få stöd och hjälp direkt från staten.

Det kan handla om exempelvis rättshjälp, exempelvis att utan kostnad få hjälp att driva en grupptalan när ansvarsfrågan är outredd. Det kan också röra stöd och hjälp med provtagning och hälsokontroller men också med kostnader som uppkommer i samband med sjukvård, testning och uppföljning. Det centrala är att man inte ska lämnas helt ensam att hantera skyhöga gifthalter i blodet.

Vem som är stödberättigad och hur mycket stöd man kan få bör preciseras av en utredning, men vi anser att man inte själv ska behöva betala för rättshjälp eller sjukvård när man utan förskyllan blivit förgiftad av miljögifter i vanliga livsmedel.

Regionens ansvar för hälso- och sjukvårdskontroller vid liknande förgiftningar behöver fastslås. Staten kan då till exempel behöva skjuta till extra pengar för hälsokontroller i en region så att inte andra prioriterade områden inom vården behöver läggas åt sidan. Staten bör sedan i sin tur driva processer mot förorenaren, och här måste ett mycket större fokus även riktas mot kemiindustrins ansvar.

Principen att förorenaren betalar (polluter pays principle) är lagfäst i miljöbalken när det gäller miljöföroreningar. Principen ska fortsatt gälla och stärkas men här behöver även hälsoskador inkluderas. När ansvaret för förgiftningen är klarlagt är det rimligt att förorenaren ersätter staten för kostnader som uppkommit under processens gång.

Just nu pågår ett arbete med att förbjuda en stor grupp PFAS-ämnen i Europa. Detta är basalt för att dessa ämnen inte ska fortsätta öka i vår omgivning. Vi understryker vikten av ett brett förbud, men i de fall där producenter fortsätter sätta PFAS-innehållande

produkter på marknaden, kanske på grund av undantag då kemikalierna anses nödvändiga, vill vi att producenten ska bidra till att betala kostnaden för PFAS i samhället och att delar av dessa pengar ska gå till en skadeståndsfond för PFAS-drabbade.

Utöver detta vill vi se en haverikommission som får i uppgift att kartlägga vad som hänt och gått fel i Kallinge och säkerställa att det inte sker igen. Därefter ska åtgärder tas fram för att undvika att fler människor drabbas på liknande sätt som Kallingeborna. Vi vet att Kallinge inte är den enda platsen i Sverige där PFAS finns i dricksvattentäkter, och risken är att problemen kommer öka med tiden. Sverige var inte förberett på att hantera den giftkatastrof som uppdagades i Kallinge för tio år sedan. Fel som sannolikt begåtts innefattar alltifrån ignorerade giftlarm till slarv med skumhantering, brist på kemikaliekrav och bristande nationellt skydd av dricksvattentäkter, men inte minst att Kallingeborna själva fick driva en stor och komplicerad juridisk process. Fallet behöver därför bli en läxa för alla aktörer som på något sätt haft en del i processen, från kommunen till staten och dess myndigheter, i synnerhet Försvarmakten. Våra nationella och lokala myndigheter behöver bli mycket mer snabbfotade när det gäller att agera på möjliga giftlarm, och de människor som har fått i sig giftiga kemikalier behöver få ett tryggt stöd från samhället.

Staten behöver ta ett helhetsgrepp för att skydda medborgarna från kemikalieskador. Vi vill därför se en lex Kallinge som ett sätt att mildra effekterna av ett kemikaliesamhälle som i dagsläget inte är tillräckligt för att skydda alla medborgare från skada.

Katarina Luhr (MP)

Emma Nohrén (MP)

Linus Lakso (MP)

Rebecka Le Moine (MP)

Jacob Risberg (MP)

Märta Stenevi (MP)

Janine Alm Ericson (MP)

Emma Berginger (MP)